

Fenomény a konstrukce (pojmové)

Kdyby zásada „filosofovat z fenoménů“ (nejen tedy s ohledem na fenomény nebo na základě fenoménů) měla platit stoprocentně, nebyla by možná ani matematika, ani geometrie, protože čísla ani rovinné a prostorové útvary nikde v tomto Vesmíru neexistují, a proto k nim z fenoménů nelze nikdy a nikterak dospět. Námitka, že je tomu tak možná s matematikou (a geometrií atd.), ale nikoli s filosofií, je pochybná, protože jednak historicky zapomíná, že filosofie se zrodila spolu s geometrií (a matematikou) a že se spolu s ní a na základě oboustranných (obousměrných) podnětů a inspirací rozvíjela, jednak protože vynález pojmů a pojmovosti byl (a je) bez systematického myšlení (promyšlení) povahy pojmových modelů (intencionálních „předmětů“, a ovšem i „nepředmětů“, jak bychom museli dodat) prostě nemyslitelný (ledaže by se našla nějaká náhrada, která by tuto vazbu dokázala obejít, ovšem jen proto, aby lidskému myšlení umožnila se pojmově strukturovat na základě jiného, od tradičního se odlišujícího tréninku, a tím možná – to připouštím – jinak; ale zatím nic takového nebylo nalezeno ani prokázáno). Událost sama musí být tedy aktivní nejen v tom, že musí vykonávat své vlastní bytí (své dění), a nejen v tom, že musí svými akcemi reagovat na „skutečnosti“ vnější (tj. jiné události), ale že dokáže v zájmu zvýšení vlastní centro-komplikovanosti „atrahovat“ jiné události, které má kolem sebe, a „přesvědčivě“ je přimět k loajálnímu spolubytí (byť třeba jen částečnému a dočasněmu) s plánem, jímž se spravuje sama, a tím i s celou superudálostí.

(Písek, 071031-2.)